

Arrest

nr. 205 782 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IXde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOVIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JESPERS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, geboren te Istanbul in 1972.

1.2. Op 19 april 2001 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker op de Eurostar was aangetroffen zonder geldig document. Hij werd opgesloten te Vottem.

1.3. Op 24 april 2001 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.4. Op 8 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Verzoeker stelt beroep in tegen voornoemde beslissing.

1.5. Op 29 augustus 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-erkenning als vluchteling. Op 12 september 2001 stelt verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.6. Op 22 februari 2002 weigert de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen.

1.7. Op 3 februari 2002 wordt ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.8. Via een op 30 april 2002 gedateerd schrijven dient verzoeker, op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

1.9. Op 19 mei 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk en neemt hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 9 juni 2009 aan verzoeker betekend.

1.10. Via een op 9 september 2009 gedateerd schrijven dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 15 oktober 2009 wordt een beslissing tot niet-inoverwegingname genomen.

1.12. Via een op 29 oktober 2009 gedateerd schrijven dient verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.13. Op 10 oktober 2013 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank te Luik wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs.

1.14. Op 13 januari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2009 onontvankelijk en neemt hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen, die op 22 januari 2014 worden betekend, stelt verzoeker beroep in. Deze zaak is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder nr. 147 799.

1.15. Op 30 juli 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar (bijlage 13sexies) en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Beide beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoeker betekend.

1.16. Verzoeker wordt op 30 juli 2014 overgebracht naar het centrum te Vottem.

1.17. Verzoeker treedt in het huwelijk met mevrouw H.K. op 8 augustus 2014.

1.18. Op 11 augustus 2014 dient verzoeker, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw H.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.19. Op 8 oktober 2014 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

1.20. Op 8 januari 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking kan worden genomen. Deze beslissing wordt

op 27 januari 2015 aan verzoeker betekend. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad, gekend onder nr. 168 327.

1.21. Op 31 juli 2017 dient verzoeker, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw H.K., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.22. Op 25 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt op 30 januari 2018 aan verzoeker betekend en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.07.2017 werd ingediend door:

Naam: [Z.]

Voornaam: [C.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43, § 1, 2°, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat het recht op verblijf geweigerd kan worden om redenen van nationale veiligheid, hetgeen duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

De Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) heeft op 23.10.2014, 28.09.2016 en 29.11.2017 nota's opgesteld omtrent betrokkene. Verder heeft de VSSE een algemene nota over de DHKP/C overgemaakt aan onze diensten op 17.03.2017.

De VSSE, i.e. de burgerlijke inlichtingen- en veiligheidsdienst, heeft conform de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten als opdracht:

-het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad bedreigt of zou kunnen bedreigen;

-het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van de Nationale Veiligheidsraad worden toevertrouwd;

- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op de activiteiten van buitenlandse inlichtingendiensten op Belgisch grondgebied;

- het uitvoeren van alle andere opdrachten die haar door of krachtens de wet worden toevertrouwd.

De VSSE vermeldt dat betrokkene gekend is in het kader van de Turkse extreem-linkse Marxistische-Leninistische groepering DHKP/C. Deze extreem-linkse groepering die ontstaan is in 1994 uit DEV SOL (revolutionair pad), is sinds 2002 opgenomen in de lijst van terroristische organisaties van de Europese Unie.

Ondanks het feit dat de gewapende acties van DHKP/C over het algemeen relatief weinig slachtoffers maken en dat de gewelddadige acties voornamelijk als symbolische acties gelden die aantonen dat iedereen, zelfs een enkeling, in staat is om de staat te treffen en rekenschap te vragen voor zijn daden, worden DHKP/C en zijn voorganger DEV SOL verantwoordelijk geacht voor de dood van meer dan 200 personen. DHKP/C beschikt over een netwerk van sympathisanten, militanten en kaderleden in zowel Turkije als in meerdere Europese landen, waaronder België. De organisatie is in Europa en België actief onder een aantal verschillende legale of feitelijke mantelorganisaties en houdt zich voornamelijk bezig met het organiseren van politieke demonstraties en het voeren van propaganda-activiteiten, waarbij de verspreiding van het weekblad YÜRÜYÜS een centraal element speelt. De meeste sociaal-culturele en

politieke activiteiten van de organisatie worden in Europa gevoerd onder de koepelorganisatie Anatolische Federatie/Anadolu Federasyon of diens lokale deelorganisaties. Naast deze legale activiteiten houden DHKP/C activisten in Europa zich ook bezig met het organiseren van financiële en logistieke ondersteuning van clandestiene structuren in Europa en van gewapende cellen in Turkije.

Verder werd recent nog opgemerkt dat de activisten van DHKP/C manifesteerden onder de vlag van het Front Populaire.

Betrokkene zelf heeft volgens de VSSE een leidinggevende functie binnen deze terroristische organisatie in België. Hij zou verantwoordelijk zijn voor de regio Luik/Verviers. In de recentste nota van de VSSE wordt vermeld dat hij verschillende keren voorkomt in de recente onderzoeken die door de VSSE gehouden werden over de DHKP/C. Hij is rechtstreeks betrokken bij alle activiteiten van deze organisatie in ons land en is hierbij een belangrijke spil. Hij is onder meer verantwoordelijk voor volgende activiteiten:

- Inzameling van geld ten voordele van DHKP/C.
- Organisatie van vergaderingen en manifestaties van DHKP/C. Hierbij worden de symbolen van de organisatie openlijk getoond en worden in een aantal gevallen de plegers van DHKP/C aanslagen verheerlijkt. Op 19.04.2016 organiseerde hij bijvoorbeeld in Herstal een sociale activiteit waarbij de plegers van de recente aanslagen in Turkije werden herdacht.
- Hij staat in regelmatig contact met de leidende kaderleden van DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Een voorbeeld hiervan is Alisan Ecevit Sanli die een zelfmoordaanslag pleegde tegen de Amerikaanse ambassade in Ankara op 01.02.2013. Sanli was leider van DHKP/C in 2006 en verbleef in die periode bij betrokkene.
- Beheer en distributie van het partijblad YÜRÜYÜS in België en de buurlanden.

Omtrent het partijblad YÜRÜYÜS vermeldt de VSSE dat dit weekblad het officiële orgaan is van DHKP/C en dat dit bijzonder veel aandacht schenkt aan de aanslagen en gewelddaden van de organisatie. Het blad roept de daders tot martelaren uit en verheft hen tot na te volgen voorbeelden. In de nota van de VSSE van 29.09.2016 kunnen foto's gevonden worden met een selectie uit recente nummers van YÜRÜYÜS, waarbij duidelijk de nadruk ligt op het verheerlijken van de gewapende acties van deze terroristische organisatie. Het tijdschrift verspreidt de ideologie van de organisatie. Centraal in de ideologie van deze organisatie staat het begrip van de politieke gewapende strijd, die noodzakelijk wordt geacht om een proletarische revolutie tot stand te brengen in het thuisland Turkije. DHKP/C gelooft niet in politiek activisme via parlementaire weg en meent dat gewapende strijd onder een avant-garde een absolute voorwaarde is om de situatie in Turkije te veranderen. Met dit weekblad worden nieuwe leden aangetrokken en wordt de ideologische overtuiging van de militanten versterkt. De opbrengsten van dit tijdschrift worden verder geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie. YÜRÜYÜS wordt in België gedrukt. De contactpersoon is hierbij [Z.C.]. Hij staat ook in voor de distributie van dit tijdschrift binnen België en naar de buurlanden. Het bezit en de verkoop van YÜRÜYÜS is onder meer in Duitsland verboden.

Betrokkene was verder ook aanwezig op de correctionele rechtbank van Brugge op 20.02.2017 om te protesteren, onder de vlag van de Front Populaire, tegen de gerechtelijke vervolgingen tegen DHKP/C militante Fehriye Erdal.

De nota van 29.11.2017 bevat ook een foto van betrokkene waarin hij poseert met de vlag van de Libanese Hezbollah.

Enkele militanten van DHKP/C, waaronder betrokkene, liggen verder volgens de VSSE aan de basis van het initiatief van de oprichting van het "Comité pour la levée de l'état d'urgence en Turquie" in België. Het gaat niet om een vzw maar om de naam van een groep mensen. Dit comité werd opgericht om alle gevangenen in Turkije, en meer bepaald diegenen die sinds de noodtoestand ingericht door het regime van Erdogan, werden gevangen genomen, te herinneren.

Alle elementen tonen aan dat hij zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België.

VSSE sluit hun nota van 29.11.2017 af dat er opgemerkt moet worden dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.

Dit neemt echter niet weg dat betrokkene een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep, noch dat betrokkene verantwoordelijk is voor de distributie en de verkoop van het blad YÜRÜYÜS dat bijzonder veel aandacht besteedt aan het verheerlijken van aanslagen, en dus van geweld.

Er dient ook opgemerkt te worden dat het verspreiden van het blad YÜRÜYÜS ingaat tegen de fundamentele waarden van democratische maatschappijen, zoals de gelijkheid en het samenleven en dat men zich hierbij niet kan beroepen op de vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat "Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan bij dit Verdrag is voorzien".

Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien betrokkene met het verspreiden van boodschappen waarin aanslagen verheerlijkt worden, oproept tot haat en geweld (EHRM 27 juni 2017 nr 34367/14, Belkacem/België). Bovendien kunnen deze radicale ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen gedesoriënteerde jongeren beïnvloeden en zelfs aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op) 30.10.1997 de Aanbeveling n°97/20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat "alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen" (vrije vertaling). In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om "de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden".

Uit de aard, de ernst en het recent karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Uit niets blijkt uit betrokkenes administratief dossier dat het gezinsleven met zijn Belgische echtgenote [K.H.] enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Het gevaar voor de nationale veiligheid rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan betrokkenes belangen om in België een gezinsleven te onderhouden. Hierbij dient er te worden verwezen, naar artikel 8, 2, van het EVRM waarin wordt gesteld: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen " (eigen onderlijning)

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen".

Enige verbetering in betrokkenes gedrag dat afbreuk doet aan het ernstige gevaar dat hij vormt voor de nationale veiligheid, kan niet worden vastgesteld. Immers in 2014 maakt de VSSE melding dat betrokkene een leidend activist is. In 2016 en 2017 maakt de VSSE melding dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Betrokkene blijft bijgevolg een ernstig gevaar vormen voor de nationale veiligheid.

Gelet op het feit dat betrokkene in België is sinds 04.2001, heeft hij dus bijna 17 jaar in België verbleven. Hier staat tegenover dat hij gedurende 29 jaar in Turkije gewoond heeft. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat er bijzondere banden zijn met België. Het feit dat betrokkene een leidinggevende functie heeft binnen de DHKP/C die niet gelooft in politiek activisme via parlementaire weg maar gelooft dat veranderingen komen via gewapende strijd, en het feit dat betrokkene

contactpersoon is van het weekblad YÜRÜYÜS dat veel aandacht schenkt aan aanslagen en gewelddaden van de DHKP/C, toont verder aan dat hij niet cultureel geïntegreerd is en dat hij niet voldoet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 § 1 °2 van de wet van 15.12.1980, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB), van het begrip "nationale veiligheid", van de artikelen 7, 40, § 4, eerste lid, 2°, 40bis, § 2, 4° en 5°, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 19 en 27 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"De beslissing stelt zich te steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet, en weigert het verblijf om redenen van nationale veiligheid.

Verzoeker zou een leidinggevende functie binnen de DHKP/C vervullen, deze organisatie staat op de lijst van terroristische organisaties en bijgevolg zou verzoekers verblijf geweigerd worden om redenen van nationale veiligheid.

Eerste onderdeel, miskenning van het begrip nationale veiligheid, van artikel 43 vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt dat bij het inroepen van het begrip nationale veiligheid het moet gaan om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dat geval per geval moet nagegaan worden of de bedreiging die betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om te spreken van een bedreiging van de nationale veiligheid, dat daartoe alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking moeten worden genomen, dat het moet gaan om dwingende redenen van nationale veiligheid.

Verzoeker verwijst terzake naar de rechtspraak van het EHJ en onderstaand arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 waarin deze rechtspraak concreet is verwerkt:

2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald: "Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip "openbare orde" de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen "openbare orde" en "binnenlandse veiligheid" tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU) Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...] ". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de

instellingen van de Unie." "Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest HT., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde" "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde" waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij "geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. "De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Zoals vermelde rechtspraak stelt moeten er, ook wat de nationale veiligheid betreft, gradaties worden gemaakt zoals voor de openbare orde, tussen redenen, ernstige redenen en dwingende redenen.

De bestreden beslissing doet dit niet.

De logica van de (Europese) wetgeving is dat niet alles wat onder de term 'terrorisme' wordt afgedaan, op zich als een reden van nationale veiligheid kan aanzien worden.

Er is nuance nodig. In casu heeft verzoeker in de 17 jaar dat hij in België is geen enkele daad gedaan die in strijd is met de Belgische openbare orde of de Belgische nationale veiligheid.

Hij heeft hier op correcte wijze gebruik gemaakt van de grondrechten die de Grondwet en het EVRM hem geven. Hij is hier gehuwd en er is hem nooit een bevel gegeven om België te verlaten omwille van enig gevaar voor de openbare veiligheid. Hij heeft ook nu geen bevel gekregen, wat er minstens op wijst dat er geen sprake is van een dwingende reden voor wat betreft de nationale veiligheid.

Waar de begrippen openbare orde en nationale veiligheid kunnen correleren (zie vermeld arrest) is het duidelijk dat uit de beslissing zelf blijkt dat er geen probleem is voor de openbare orde, zodat minstens niet op arbitraire en willekeurige basis het begrip nationale veiligheid kan gehanteerd worden.

Verzoeker verwijst in dit kader ook naar onderstaand arrest CCE nr. 195 538 van 24 november 2017:

b.- Ordre public

La notion d'ordre public, dont la substance constitue l'essentiel de la motivation de l'acte présentement querellé, n'est pas définie dans la loi du 15 décembre 1980. Pour sa part, la Cour de Justice de l'Union européenne, dans une jurisprudence constante, considère que le recours à la notion d'ordre public par une autorité nationale suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi (voy. à cet égard, les arrêts rendus par la CJUE, Rutili, C-36/75, pt. 28 ; Bouchereau, C-30/77, pt. 35 Orfanopoulos et Oliveri, C-482/01 et C-493/01, pt. 66 ; Commission/Espagne, C- 503/03, pt.46; Commission/Allemagne, C-441/02, pt. 35 ; Commission/Pays-Bas, C- 50/06, pt. 43 ; CJUE 13 septembre 2016, C-304/14, CS, pt. 38 ; et aussi CJUE 13 septembre 2016, C-165/14, Rendon Marin, point 83).

A cet égard, c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace. En ce sens, dans un arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie), la Cour de Justice de l'Union européenne, après avoir à nouveau rappelé la notion d'ordre public (voy. Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, précité, pt. 60 ; voy. également, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33), a encore précisé que « [p]our pouvoir se prévaloir de la dérogation prévue à cette disposition en raison de l'existence d'un danger pour l'ordre public, un État membre doit être en mesure de démontrer que la personne concernée constitue effectivement un tel danger » (C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, pt. 66).

L'étendue de ce qu'une société souhaite offrir pour protéger ses intérêts fondamentaux ne peut pas différer selon le statut juridique de la personne qui nuit à ces intérêts (CJUE 24 juin 2013, C-373/13, H.T, point 77).

En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de Justice s'agissant de la mise en oeuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en oeuvre une norme de droit de l'Union.

c.- Appréciation au cas d'espèce

La lecture de l'acte querellé révèle que la partie défenderesse considère, en substance, que le requérant « répand une version salafiste/wahhabiste » qui constitue une menace pour l'ordre public. En ce que les moyens sont pris du défaut de motivation, il convient, en premier lieu, de constater que cette motivation permet au requérant, tout comme au Conseil, de comprendre pourquoi sa demande est rejetée. Elle est, dans cette mesure, suffisante et la partie requérante ne s'y est d'ailleurs pas trompée dans le développement de ses moyens.

La critique de la partie requérante porte, en réalité, essentiellement sur le caractère selon elle inadéquat de cette motivation. Elle considère, en substance, que la partie défenderesse ne pouvait pas raisonnablement, sur la base des éléments relevés dans l'acte attaqué, parvenir à la conclusion que le requérant constitue une menace pour l'ordre public.

A cet égard, la partie défenderesse rappelle à juste titre dans sa note d'observations qu'il ne revient pas au Conseil de substituer sa propre appréciation à celle de l'autorité quant à l'opportunité de la décision attaquée. Tel n'est toutefois pas l'objet de la critique de la partie requérante. Celle-ci invite

expressément le Conseil à contrôler si la motivation de l'acte attaqué est « vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) », ce qui ressortit incontestablement à sa compétence.

Ainsi que cela a été indiqué plus haut, « le recours à la notion d'ordre public par une autorité nationale suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi » (voy. Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, précité, pt. 60 ; voy. également, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Ce raisonnement vaut a fortiori lorsque, comme en l'espèce, il n'est pas reproché à l'intéressé d'avoir commis une infraction mais uniquement d'avoir exprimé une opinion.

Il s'ensuit que lorsque l'autorité prend une décision basée sur l'existence d'une menace pour l'ordre public, elle doit faire apparaître dans la motivation de sa décision, ou à tout le moins dans le dossier administratif, en quoi le comportement personnel de l'intéressé constitue concrètement une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société ». Une telle démonstration ne peut reposer sur de simples supputations ou sur des considérations générales.

En l'espèce, la motivation de la décision querellée repose sur une appréciation très générale portée sur l'influence pernicieuse que peut avoir le courant de pensée dans lequel s'inscrit, selon la partie adverse, le requérant, en ce qu'il prône une vision communautariste de la société, une approche prosélyte de l'Islam et une conception rétrograde de l'égalité entre les hommes et les femmes. De manière générale, il est également indiqué que ce courant de pensée constitue « un sol fertile pour le radicalisme tant dans le sens extrêmement isolationniste que Djihadiste ». Sans qu'il n'y ait lieu de se prononcer in abstracto sur la pertinence de cette analyse théorique, le Conseil constate qu'il ne peut en être déduit, in concreto, en quoi le comportement personnel du requérant constituerait une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société ». Il ne peut pas davantage être considéré, sur la base des informations communiquées par la partie adverse dans le dossier administratif, qu'il constituerait une telle menace du seul fait de sa proximité idéologique avec ce courant de pensée. A cet égard, il ressort d'ailleurs de l'acte attaqué lui-même que « la plupart des salafistes essaient de transmettre leurs idées d'une manière pacifique » et que seule « une minorité soutient [...] la violence et le terrorisme ». Or, il ne ressort ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que le requérant appartiendrait à cette minorité. Bien au contraire, ce dernier est d'emblée présenté comme « ayant toujours condamné publiquement les attentats terroristes et le recours à la violence ».

Quant aux considérations relatives aux propos imputés au requérant ou aux positions qu'il défend, au sujet desquelles il est notamment affirmé qu'elles sont « dangereuses vu qu'elles remettent en question les valeurs de l'Etat de droit comme l'égalité et le vivre ensemble », elles ne s'appuient sur aucun élément concret, du moins dans le dossier communiqué au Conseil, et sont contredites par la partie requérante, qui produit, quant à elle, plusieurs citations de ses interventions publiques dont la partie défenderesse ne prétend pas qu'elles ne sont pas fidèles à la réalité ou représentatives des propos du requérant. Or, l'on n'aperçoit pas, à la lumière de ces déclarations, en quoi elles menaceraient nécessairement un intérêt fondamental de la société.

Il s'ensuit qu'en affirmant que le requérant compromet l'ordre public, sans indiquer concrètement en quoi son comportement personnel constitue une « menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société », la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision.

Partant, les troisième et quatrième moyens, en ce qu'ils sont pris de la motivation invérifiable, inexacte, non pertinente, inadéquate et inadmissible de l'acte et partant de son illégalité quant aux motifs, sont, dans cette mesure, fondés et suffisent à entraîner l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner les autres moyens, ni les autres développements des troisième et quatrième moyens qui, à les supposer fondés, ne pourraient entraîner une annulation plus étendue.

Deze rechtspraak ligt in de lijn van de hogervermelde rechtspraak van het EHJ.

In casu mankeert de bestreden beslissing alleszins om op concrete wijze aan te duiden waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De concrete (en overigens weerlegde) motieven vormen op zich een afdoende motieven om te stellen dat verzoeker zo'n bedreiging zou uitmaken, dit dan plots nu na 17 jaar verblijf, terwijl hij geen enkele gewelddaad heeft verricht of geen enkele strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, laat staan enige

administratieve boete of sanctie zou opgelegd hebben gekregen, maar louter vreedzaam gebruik gemaakt heeft van de grondrechten.

De materiële motivering faalt en is in strijd met hogervermelde principes die door de rechtspraak worden bevestigd.

Tweede onderdeel, schending van het hoorrecht

1. Het hoorrecht behoort tot de algemene rechtsprincipes en is ook vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur,

geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Het hoorrecht houdt in dat verzoeker tijdig en nuttig zijn argumenten kan voorbrengen. In casu is dit niet geval geweest naar aanleiding van de aanvraag tot verblijf en de aflevering van de bijlage 19ter. In deze werd geen enkel documenten of element gevraagd met betrekking tot de mogelijke toepassing van artikel 43 vreemdelingenwet noch wat betreft § 1 (nationale veiligheid) noch wat betreft § 2 (elementen waarmee de minister moet rekening houden).

Verzoeker moet de mogelijkheid geboden worden om alle relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker verwijst naar Arrest RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018:

2.11. Het past in deze ten slotte nog te verwijzen naar een uittreksel uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden:

"(...) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden dat deze regel "[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten dat "dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels "[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]" mogen maken; en dat "[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast" (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak). " (Parl. St.Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

Verzoeker kan zich bijgevolg nuttig op het hoorrecht beroepen.

2. De beslissing zegt zich te steunen op het gekend zijn van verzoeker bij de Staatsveiligheid als een belangrijk lid van de DHKP/C. Er wordt verwezen naar drie nota's van de Staatsveiligheid van respectievelijk 23.10.2014, 28.9.2016 en 29.11.2017.

Verzoeker betwist formeel wat uit deze nota's in de bestreden beslissing is geventileerd.

Verzoeker is nooit gehoord geweest over die nota's, noch door verwerende partij over de inhoud van die nota's, noch over de elementen die weerhouden werden in de bestreden beslissing.

De elementen in de nota's worden blijkbaar eenvoudigweg overgenomen zonder dat verzoeker daarover werd gehoord. Er kan niet gesteld worden dat een verhoor niet mogelijk is omdat de nota's geheim zouden zijn.

De beslissing zelf verwijst naar de inhoud van de nota's, mogelijk slechts gedeeltelijk, maar alleszins had verzoeker gehoord moeten en kunnen worden over de elementen uit de nota's die in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

Verzoeker is niet gehoord over het motief van de beslissing dat er in zijn hoofde voor België redenen van nationale veiligheid zouden zijn om zijn verblijf hier te weigeren.

Verder werd hij niet gehoord over het aspect gezinsleven dat in de beslissing is opgenomen. Ook hierover had verzoeker moeten gehoord worden.

Bovendien vereist §2 van artikel 43 vreemdelingenwet dat de beslissing rekening houdt met de duur van het verblijf op het grondgebied van België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het hoorrecht moet ook uitgeoefend worden over deze aspecten. Ook dergelijk verhoor is er totaal niet geweest.

Er was bijgevolg een (vierledige: de nota's van de SV, de motieven van de beslissing, specifiek zijn gezinsleven, de omstandigheden waarmee rekening moet gehouden worden) verplichting om verzoeker te horen, vooraleer de bestreden beslissing tegenover hem zou kunnen genomen worden.

Dergelijk verhoor is er niet geweest.

Verzoeker zou als hij gehoord was geweest gewezen hebben op zijn zeer lang verblijf in België en zijn volkomen legale politieke activiteiten. Hij heeft in de 17 jaar dat hij in België is geweest nooit enige overtreding gemaakt van de Belgische wetten noch in zijn politieke activiteiten noch in zijn privé-leven. Hij heeft enkel gebruik gemaakt van de fundamentele rechten en vrijheden die in de Grondwet en de internationale verdragen gewaarborgd zijn, zoals de vrije meningsuiting en de organisatievrijheid.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat er opzichts zijn persoon geen enkele aanwijzing is dat hij enig gevaar zou betekenen voor de nationale veiligheid van België. Hij is gedurende zijn 17 jaar verblijf in België nooit een probleem geweest voor dit land; hij is nooit gearresteerd geweest omwille van politieke activiteiten; hij heeft enkel en altijd vreedzaam zijn politieke opinie verkondigt.

Verzoeker had er op gewezen dat hij de door de Staatsveiligheid ingeroepen elementen één voor één had kunnen weerleggen (zie verder) of minstens in hun democratische context had kunnen plaatsen. Het gaat niet op dat verzoeker deze weerlegt in het kader van dit beroep; hij moet de kans krijgen om vooraleer een dergelijke beslissing wordt genomen, en niet post factum bij een procedure voor de RvV, zijn standpunt hierover kenbaar te maken in het kader van het hoorrecht.

Verzoeker had er op kunnen wijzen dat de opname van de DHKP-C op de lijst van de terroristische organisaties van de EU geen invloed kan hebben op zijn weigering van verblijf, gezien het gaat om een administratieve lijst ondermeer bedoeld om de financiële bronnen van die organisaties te blokkeren, en gezien het feit dat deze lijst geen grondslag kan vormen om individuen het verblijf te ontzeggen (zie arrest RvV nr. 176 368 van 14 oktober 2016 inzake G.E. t. Belgische Staat; zie ook verder). Verzoeker had er overigens op kunnen wijzen dat de organisatie in België legaal opereert, zoals de beslissing overigens zelf moet bevestigen.

Verzoeker had ook kunnen wijzen op zijn lange relatie met zijn echtgenote, zijn perfecte sociale en culturele integratie in België en zijn correct privé-leven. Wat zijn privé- en professioneel leven betreft had verzoeker er op kunnen wijzen dat hij in België de firma [Z.] heeft opgericht (zie stuk).

Verzoeker had ook kunnen wijzen op zijn medische toestand.

Wanneer verzoeker gehoord was geweest, had dit tot een andere beslissing geleid.

Derde onderdeel, schending van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB), van de motiveringsverplichting en van artikel 43 vreemdelingenwet.

De beslissing geeft als een motief:

"Deze extreem-linkse groepering die ontstaan is in 1994 uit DEV SOL (revolutionair pad), is sinds 2002 opgenomen in de lijst van de terroristische organisaties van de Europese Unie."

Deze lijst is opgemaakt op basis van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931/GBVB) betreffende maatregelen tegen het terrorisme.

Verder in de beslissing wordt dan gesteld dat verzoeker 'een leidinggevende functie heeft binnen deze terroristische organisatie'.

De beslissing tracht verzoeker te koppelen aan terrorisme, wat hij formeel betwist. Verzoeker staat niet op de lijst van de EU, hoewel de lijst ook personen bevat. Het weigeren van verblijf is geen onderdeel van het standpunt 2001/931/GBVB.

De lijst is een administratieve beslissing bedoeld om de organisaties of individuen die er op voor komen te onderwerpen aan 'vastgestelde specifieke beperkende maatregelen' uitgewerkt in het Gemeenschappelijk Standpunt 2001/931/GBVB.

Die beperkende maatregelen betreffen het blokkeren van financiën om te vermijden dat het terrorisme financieel wordt ondersteund.

De lijst is geen beslissing van een rechterlijke overheid en kan geen basis zijn om een individu dat niet op de lijst voorkomt als terroristische en als gevaar voor de veiligheid van de staat te beschouwen.

Verzoeker verwijst naar en sluit zich aan bij het arrest RvV nr. 176 368 van 14 oktober 2016 inzake G.E. tegen Belgische Staat (eigen onderlijning):

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}. De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonedig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonedig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonedig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten."

Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

4.4. Betreffende het in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, motiveert de verwerende partij onder meer dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie (organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties) ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 (2001/931 GBVB) betreffende de maatregelen te nemen in de strijd tegen het terrorisme, evenredig wordt geacht.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat zij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij een actueel, werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en heeft geoordeeld dat het evenredig is dan het verblijf te weigeren. In zoverre de verwerende partij hiermee zou willen aanduiden dat het motief dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, een overtollig motief is, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij, ten einde te beoordelen of de bestreden maatregel in overstemming is met het evenredigheidsbeginsel, eveneens, naast het oordeel over het actueel, werkelijk en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid, het gemeenschappelijk standpunt in haar beoordeling betreft. Bovendien blijkt de verwerende partij dit niet te ontkennen in haar nota met opmerkingen, daar zij aangeeft dat het standpunt van de Raad van 27 december 2001 duidelijk maakt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, zodat deze verwijzing wel degelijk relevant is. De verwerende partij merkt nog op in haar verweernota dat zij zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar voormeld standpunt maar ook uitvoerig is ingegaan op familiaal belang van de verzoekende partij en haar familieleden. Ook met voormeld verweer ontkent de verwerende partij niet dat zij, bij het beoordelen of de bestreden maatregel in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel, het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 in haar beoordeling heeft betrokken.

4.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een eenvoudige lezing van voormeld gemeenschappelijk standpunt duidelijk maakt dat het weigeren van een verblijfsaanvraag in geen enkel onderdeel van het standpunt is opgenomen. laat staan dat het standpunt het weigeren van een verblijfsaanvraag van een persoon die bij de Staatsveiligheid gekend is als sympathisant van een organisatie opgenomen in de lijst van terroristische organisaties 'evenredig' zou achten. De verzoekende partij verduidelijkt immers terecht dat het standpunt handelt wat de sancties betreft over bevriezing van tegoeden, financiële activa of andere economische middelen (artikel 2). of het niet ter beschikking stellen ervan (artikel 3). en over samenwerking in strafzaken (artikel 4).

4.6. De vaststelling dat het weigeren van een verblijfsaanvraag aan een persoon die actief een dergelijke terroristische organisatie ondersteunt, als sympathisant, overeenkomstig (d.i. overeenstemmend met) het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001 evenredig wordt geacht, is dan ook onjuist. Het feit dat uit het voormeld standpunt blijkt dat de lidstaten de bedoeling hebben gemeenschappelijk de strijd tegen terrorisme aan te gaan, doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Immers blijkt uit een algemene overweging uit voormeld standpunt waarin

melding wordt gemaakt van het feit "dat de strijd tegen het terrorisme een prioritaire doelstelling van de Europese Unie zal zijn", niet dat maatregelen tegen individuen, in zoverre het sympathisanten betreffen van organisaties die voorkomen op de in het voormelde standpunt genoemde lijst, ressorteren onder de beoogde 'strijd tegen terrorisme', minstens toont de verwerende partij dit niet aan, noch in de bestreden beslissing, noch in haar verweernota.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

4.7. Het vijfde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het vijfde middel en de overige middelen dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

Hoewel artikel 43 vreemdelingenwet gewijzigd werd door de wet van 24.2.2017, met inwerkingtreding op 29.4.2017, blijft het standpunt ontwikkeld in vermeld arrest gelden. Het is niet omdat het begrip 'evenredigheid' niet meer voorkomt in het artikel dat deze voorwaarde van proportionaliteit niet geldt. Het evenredigheidsbeginsel is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Minstens en alleszins is het motief dat verwijst naar de terroristenlijst een motief dat niet kan weerhouden worden, omwille van de inhoudelijke motieven opgenomen in vermeld arrest. Die lijst is niet bedoeld om te kwalificeren op vlak van staatsveiligheid maar heeft andere doeleinden, en die lijst laat geen maatregelen toe tegen individuen die niet op de lijst voorkomen of tegen al of niet vermeende leden van organisaties die op die lijst voorkomen.

Meer algemeen stelt zich ook de vraag naar het relatief karakter van dergelijke lijst, daar het om louter politieke beslissingen gaat en deze enige relativiteit hebben naargelang de politieke evoluties in bepaalde delen van de wereld. Zo zijn er Europese staten of de VS die, in de strijd tegen IS, samenwerken met organisaties die op die lijst zijn opgenomen.

Vierde onderdeel, de opgegeven motieven falen in hun algemeenheid en in hun concrete verwijzing naar verzoeker

In ondergeschikte orde, en met het voorbehoud dat hij voorafgaand diende gehoord te worden, betwist verzoeker ook concreet de motieven van de beslissing.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de eerste twee alinea's van de beslissing waarbij wordt ingegaan op de nota's van de Staatsveiligheid enkel gaan over de DHKP-C en niet over verzoeker zelf.

Ook de drie laatste alinea's van pagina 2-3 van de beslissing gaan niet over verzoeker maar over de DHKP-C.

Hierbij moet opgemerkt worden dat het niet aan verzoeker is om zich hierop te verweren. Hij kan enkel opmerken dat de beslissing in die passages ondermeer stelt 'dat de gewelddadige acties voornamelijk als symbolische acties gelden', dat 'de organisatie in Europa en België actief is onder een aantal verschillende legale of feitelijke mantelorganisaties en zich voornamelijk bezighoudt met het organiseren van politieke demonstraties en het voeren van propaganda-activiteiten, waarbij de verdeling van het weekblad Yuruyus een centraal element speelt', dat 'de meeste sociaal-culturele en politieke activiteiten van de organisatie onder de koepel van ... worden georganiseerd', dat 'de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.'

Reeds om die kwalificaties van de DHKP-C is het betwistbaar dat verzoeker zou kunnen beschouwd worden als een gevaar voor de nationale veiligheid. Het gaat om legale door de grondwet toegelaten activiteiten die 'zelden' de openbare orde verstoren, laat staan dat ze de nationale veiligheid in het gedrang zouden brengen.

De nationale veiligheid van België is een precies en ernstig begrip dat niet naar willekeur kan worden toegepast. Het vereist effectieve en concrete aanduidingen dat de persoon in kwestie die nationale veiligheid effectief in gevaar brengt.

De omschrijving van de activiteiten van de DHKP-C in België tonen aan dat dergelijk bewijs niet voorligt, en dat het om een zuivere legale activiteit gaat die volledig valt onder de door de Grondwet toegelaten vormen van vrije meningsuiting, recht op vreedzaam vergaderen en recht van vereniging.

Wat de motieven betreft die specifiek opzichts verzoeker worden geformuleerd wordt het volgende opgemerkt.

Verzoeker betwist formeel dat hij een leidinggevende functie zou hebben in 'deze terroristische organisatie', of dat hij een belangrijke spil zou zijn in die organisatie.

Hij betwist dat hij regelmatig in contact zou staan met leidende kaderleden van de DHKP-C. De concrete verwijzing op dit punt naar Alisan Ecevit Sanli gaat niet op. Die persoon is een korte periode (2006) in België geweest en verzoeker had er, zoals met vele Turken in het Luikse, een contact mee. De persoon is blijkbaar in 2007 terug naar Turkije gegaan en na 2006 had verzoeker zelfs geen enkel contact meer met die man. Het gaat dus om een situatie van beperkt contact zo'n 12 jaar geleden. Hieruit het actueel gevaar voor de nationale veiligheid afleiden is ver gezocht.

Er wordt verwezen naar een herdenking op 19.4.2016 in Herstal, volgens de beslissing zelf 'een sociale activiteit' (!) waarbij 'plegers van aanslagen in Turkije werden herdacht', en verzoeker zou een verantwoordelijkheid gehad hebben bij de organisatie van die activiteit. Te buiten gelaten dat verzoeker zijn rol bij die activiteit betwist, wordt er op gewezen dat het gaat om een traditie die bestaat sedert de fascistische staatsgreep van maart 1971 in Turkije en waarbij ieder jaar in de periode maart-april de slachtoffers van die staatsgreep in Turkije en wereldwijd waar een Turkse gemeenschap is, herdacht worden en het een traditie is om de graven van de slachtoffers te bezoeken. Zo nemen in de provincie Bakirkoy bijvoorbeeld ieder jaar een miljoen mensen deel aan deze herdenkingen. Verzoeker stelt dat het getuigt van kwade trouw om deze activiteit voor te stellen als een herdenking van de plegers van aanslagen. Dit is een historische verdraaiing van de werkelijkheid.

Er wordt verzoeker verweten betrokken te zijn bij de verspreiding van het blad Yuruyus. Dit blad is een volkomen legale publicatie die openlijk verspreid wordt. Het blad is niet verboden in België en er is door de overheid nooit enige procedure tegen de verspreiding van het blad gevoerd.

Het is onjuist te stellen dat in het blad 'de nadruk ligt op het verheerlijken van de gewapende acties van deze terroristische organisatie'. Dit is een volledig onjuiste bewering, en wordt overigens op geen enkele wijze concreet aangetoond. In het blad komen artikels voor over de dure gas- en elektriciteitsprijzen, de vakbondsactiviteiten, het lot van gevangenen advocaten en mensenrechtenactivisten, enz...

Er wordt beweerd dat het blad zou verboden zijn in Duitsland. Het verbod zou opgeheven zijn door de Duitse Bundesverwaltungsgericht 1. Sénat op 12.1.2016.

Het blad wordt ook openlijk en legaal gedrukt en verspreid in Turkije zelf. De vraag is waarom België er dan een probleem van kan maken.

Verzoeker zou op een foto poseren met de Libanese vlag van Hezbollah. Op zich is de vraag waar hier een probleem is. Hezbollah is een officiële politieke partij en onderdeel van de Libanese regering en is niet gekwalificeerd als een staatsgevaarlijke organisatie. De foto heeft betrekking op een bezoek aan de mijnsite van Marcinelle met een 60-tal mensen uit diverse landen, vooral Italianen. De activiteit was bedoeld als een soort herdenking van de mijnwerkers, waaronder veel Italianen, die bij de mijnramp van 8.8.1956 in Marcinelle zijn omgekomen. Er waren vlaggen van diverse landen, om de internationale solidariteit en aanwezigheid te tonen.(zie foto's onder de stukken) Dezelfde dag werd een delegatie van dezelfde groep in het Europees Parlement ontvangen.

De betrokkenheid bij het 'Comité pour la levée de l'état d'urgence en Turquie'. De vraag is wat hier het probleem is. Mag er in België al niet meer geprotesteerd worden tegen dergelijke toestanden, tegen het massaal opsluiten in gevangenen van opposanten, tegen het buitenspel zetten van het parlement en het regeren met decreten? Het is het uitoefenen van het recht op vrije meningsuiting. Het is een zuiver legale activiteit. Dit comité is bijvoorbeeld uitgenodigd door de ULG (Université Liège). Dit comité is samengesteld uit artiesten, academici, leerkrachten, syndicalisten, ...

De opgegeven motieven schenden dan ook de materiële motiveringsverplichting, daar zij niet kunnen leiden tot het besluit dat verzoeker een probleem zou vormen voor de openbare veiligheid.

Vijfde onderdeel, schending van artikel 43 § 2 vreemdelingenwet; schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat dient rekening te worden gehouden met het gezinsleven (verzoeker is gehuwd) en dat er slechts mag van afgeweken worden nu een proportionaliteitsafweging, een faire balance toets.

Artikel 43 §2 bepaalt dat de beslissing rekening houdt met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Hierover is geen enkel ernstig onderzoek gevoerd; zoals vermeld is verzoeker evenmin hierover gehoord.

Met betrekking tot de gezondheidssituatie en de sociale integratie zegt de beslissing niets.

Met betrekking tot het gezinsleven wordt zonder enig onderzoek de stereotiepe motivering gegeven dat zijn echtgenote verzoeker zou kunnen volgen naar Turkije, wat gewoonweg niet het geval is. Het gaat niet over een fair-balance toets, maar het gehanteerde basisargument is dat het zou zijn in het belang van de nationale veiligheid dat het gezinsleven in België niet moet gerespecteerd worden. Dit is uiteraard een sofistieke redenering, daar het gezinsleven precies een aparte overweging is die moet gemaakt worden, wanneer er een probleem van nationale veiligheid zou zijn, quod non. Het gezinsleven kan precies maken dat de nationale veiligheid niet kan weerhouden worden. De beslissing kan dan ook niet het gezinsleven negeren door te verwijzen naar die nationale veiligheid. De wet vereist dat ernstig rekening wordt gehouden met het gezinsleven en dit ook onderzocht worden (duur ervan, intensiteit,...). Artikel 8 EVRM is ruimer dan het loutere gezinsleven; het betreft ook het ruime privéleven. Niets is in dit opzicht ernstig onderzocht.

Ook in de andere te overwegen aspecten wordt steeds dezelfde sofistieke redenering gehanteerd om deze af te wijzen. Zo wordt met betrekking tot zijn integratie om deze af te wijzen verwezen naar het feit dat hij actief is voor de DHKP-C, zonder ook maar enig specifiek aspect in verband met de sociale en culturele integratie van verzoeker te overwegen. Alsof een activist van die organisatie niet sociaal en cultureel zou kunnen geïntegreerd zijn in België. Verzoeker wijst in dit verband bijvoorbeeld op het feit dat hij in België een firma heeft opgericht voor diverse activiteiten zoals car-wash, boulangerie, snack, etc...

Zo volgt verzoeker diverse lessen bij GO! Centrum voor talen en techniek Limburg (zie stuk). Met zijn inburgering, zijn werk in België, zijn taalkennis (Frans en Nederlands) is geen rekening gehouden.

Er moet ook zorgvuldigheid en evenredigheid gehanteerd worden bij beoordeling van vermelde elementen. Dit zijn een algemeen principes van behoorlijk bestuur.

In casu is het opvallend in de motivering dat er geen enkele echte evenredigheidsoverweging is tussen de belangen van verzoeker en de nationale veiligheid. Er wordt in feite enkel gesteld dat het activistische lidmaatschap van de DHKP/C, quod non, het weigeren van verblijf rechtvaardigt. Dit is in essentie een louter algemene en stereotiepe motivering, maar geen echte redelijkheidstoets, en beantwoordt niet aan de noodzaak om zorgvuldig te handelen. De beslissing motiveert in feite op basis van een algemene preventie redenering; wie als lid van een (eender welke) terroristische organisatie gekwalificeerd wordt kan geen verblijf in België krijgen. Dit is door die algemeenheid op elk lid van elke beweging die op de lijst voorkomt van toepassing. Op die wijze wordt het criterium van algemene preventie gehanteerd, wat precies verboden is door de wet.

Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 43§2 vreemdelingenwet of aan 8.2 EVRM.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Uner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Artikel 8 EVRM is geschonden."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing het begrip nationale veiligheid, artikel 43 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden miskend.

Verzoekende partij houdt voor dat er, bij het nemen van een beslissing die gesteund is op het begrip nationale veiligheid, sprake moet zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast", waarbij dan geval per geval moet worden onderzocht of er al dan niet sprake is van een bedreiging van de nationale veiligheid.

Verzoekende partij is van oordeel dat dergelijke onderzoek betekent dat gradaties moeten worden gemaakt tussen ernstige redenen en dwingende redenen, bij de beoordeling van het gevaar voor de nationale veiligheid.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van art. 43, § 1, 2° Vreemdelingenwet, artikel dat stipuleert als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Uit de voormelde bepaling blijkt dat moet worden nagegaan of er redenen van nationale veiligheid zijn die zich verzetten tegen het toekennen van het verblijfsrecht, en, zo dat het geval is, kan het verblijfsrecht worden geweigerd.

Uit voormelde bepaling blijkt niet dat daarbij ook moet worden gemotiveerd of voormelde redenen worden ingeschat als ‘ernstig’ dan wel als ‘dwingend’, of dat voormelde redenen ‘ernstig’ of ‘dwingend’ moeten zijn vooraleer een in art. 43 Vreemdelingenwet bedoelde beslissing kan worden genomen.

De kritiek van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van Uw Raad, en inzonderheid naar een arrest nr. 200.119 dd. 22.02.201, en naar de aldaar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, laat verweerder gelden dat voormeld arrest betrekking had op een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, getroffen op grond van art. 22 en 23 Vreemdelingenwet (artikelen die betrekking hebben op een bijzondere categorie vreemdelingen, waartoe verzoekende partij niet behoort, en waarvoor wél een onderzoek naar de gradatie van de redenen is vereist).

De verwijzing naar voormeld arrest, dat betrekking heeft op een casus gekenmerkt door andere feiten en andere rechtsregels, is dan ook niet dienstig, en dit nog los van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat geen individueel onderzoek zou zijn gebeurd, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terdege is nagegaan, aan de hand van de concrete omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken, of er al dan niet sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving – waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vastgesteld dat dergelijke bedreiging dient te worden weerhouden.

De kritiek van verzoekende partij, die niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, is niet van aard afbreuk te doen aan die beoordeling.

In de mate dat verzoekende partij zou voorhouden dat het niet duidelijk is of de beslissing genomen werd omwille van ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ (wat een impact heeft op de aard en werking van het rechtsmiddel dat verzoekende partij kan aanwenden), laat verweerder gelden dat het huidig art. 62, §2, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt: “Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

Enkel voor beslissingen genomen op grond van ‘dwingende redenen van nationale veiligheid’ geldt derhalve dat het instellen van een beroep niet langer automatisch schorsende werking heeft op grond van art. 39/79 Vreemdelingenwet.

In casu wordt er geen melding gemaakt van dwingende redenen en is uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld dat het beroep tot nietigverklaring de uitvoering van deze maatregel schorst.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Verzoekende partij stelt verder dat niet alles wat onder de term terrorisme valt, kan worden beschouwd als een reden van nationale veiligheid. Verzoekende partij benadrukt in dit verband dat zij al geruime tijd geen enkele daad zou hebben gesteld die strijdig is met de Belgische openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitgebreid heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat er redenen van nationale veiligheid spelen, die er zich tegen verzetten dat aan verzoekende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris hield daarbij rekening met de volgende elementen:

- Verzoekende partij heeft een leidinggevende functie binnen de DHKP/C in België: zij zamelt geld in ten voordele van DHKP/C, zij organiseert manifestaties en vergaderingen van het DHKP/C, zij staat in regelmatig contact met de leidende kaderleden van DHKP/C en zij is verantwoordelijk voor het beheer en distributie van het partijblad YÜRÜYÜS in België en de buurlanden;*
- DHKP/C is een terroristische groepering;*
- Verzoekende partij was aanwezig op de correctionele rechtbank van Brugge op 20.02.2017 om te protesteren onder de vlag van de Front Populaire;*
- Verzoekende partij poseerde met de vlag van Hezbollah;*
- Enige verbetering kan niet worden vastgesteld;*
- ...*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft terecht vastgesteld dat deze elementen aantonen dat er sprake is van redenen van nationale veiligheid, redenen waarom het verblijf van meer dan 3 maanden dient te worden geweigerd.

Het louter feit dat verzoekende partij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, dat hij gehuwd is in België en dat hij nu ook geen bevel heeft gekregen doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Bovendien benadrukt verweerder dat de kritiek van verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

Ten aanzien van verzoekende partij werd in het verleden reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Verweerder wijst er meer bepaald op dat op 08.02.2001, 03.04.2002, 19.05.2009, 13.01.2014 en 30.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoekende partij.

Verder stelt verweerder dat gelet op de huidige rechtspraak van de Raad van State de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen bevel om het grondgebied mag nemen totdat er een definitieve uitspraak is gedaan over het verblijfsrecht van verzoekende partij.

Op grond van artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan, “onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, [...] tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend”. Voormeld artikel belet aldus dat aan verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend.

Zie in die zin:

“Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement, justifiée par les mêmes faits ayant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. ” (R.v.St. nr. 238.170 dd. 11.05.2017)

Verzoekende partij kan evenmin ernstig voorhouden dat zij al meer dan 17 jaar geen terroristische handelingen heeft gesteld, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwees naar (zeer) recente feiten, die aantonen dat er sprake is van een actuele dreiging.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24.11.2017, aangezien in deze zaak in de bestreden beslissing uitsluitend wordt verwezen naar de salafiste / wahhabiste overtuiging van de betrokkene. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden verzoekende partij door haar handelingen en inzonderheid haar rol als leidinggevende binnen een terroristische organisatie een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De gemachtigde is na analyse van de specifieke handelingen van verzoekende partij tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk een werkelijke, voldoende, ernstige en actuele bedreiging van een essentieel belang in de samenleving is. De feitelijke omstandigheden die aan de grondslag liggen van voormeld arrest zijn dan ook wezenlijke verschillend van onderhavige zaak.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat zij ten onrechte niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dit principe zou huldigen, en naar art. 41 van het Europees Handvest.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het Unierecht, en dit nu de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag tot gezinshereniging op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet, ingediend in functie van de Belgische echtgenote van de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“In casu stelt zich bijgevolg de vraag of men te maken heeft met een beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. [...] is de tweede bestreden beslissing nu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van een Nigeriaanse verzoekster in functie van haar Belgische partner. Het betreft een toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijnen 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort Richtlijn 2004/38), niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten” (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Bijgevolg wordt vastgesteld dat in casu de beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt en niet kan beschouwd worden als een toepassing van Richtlijn 2004/83/EG in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert en kan zij zich dus niet dienstig beroepen op artikel 41 van het Handvest of het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Al evenmin kan verzoekende partij verwijzen naar het hoorrecht als algemeen (Belgisch) beginsel van behoorlijk bestuur, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich evenmin dienstig op een dergelijk beginsel kan beroepen.

Verzoekende partij gaat immers voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen eenzijdig door de overheid opgelegde maatregel is, doch een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door hem gevraagd voordeel te verlenen. Een dergelijke beslissing is niet onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoekende partij zich toch kan beroepen op de beginselen van het Unierecht (quod non), benadrukt verweerder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

In casu had verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid om alle stukken en informatie die zij nuttig achtte, voor te leggen bij haar aanvraag en binnen de drie hierop volgende maanden nadien. Zij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij voert concreet aan dat in de bijlage 19ter niet werd gewezen op de mogelijke toepassing van art. 43 Vreemdelingenwet, zodat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om daadwerkelijk dientrent zijn standpunt kenbaar te maken.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bevoegdheid heeft om een aanvraag te weigeren, wanneer er sprake is van een gevaar voor de nationale veiligheid. *Nemo censetur ignorare legem.*

Terwijl verzoekende partij evident ook wist dat hij lid is van de DHKP/C, en als leidinggevende binnen die organisatie uiteraard ook wist of behoorde te weten dat voormelde organisatie als een terroristische organisatie wordt beschouwd. Zij had dus de mogelijkheid om haar lidmaatschap bij het DHKP/C te verduidelijken.

Het ‘hoorrecht’ houdt overigens ook niet in dat het bestuur zijn beslissing eerst in ontwerp zou moeten meedelen aan de vreemdeling, opdat deze bijkomende bewijzen had kunnen overmaken. Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd.

Zie in die zin:

“Bijkomend moet worden aangestipt dat mocht uit de aanhef van het tweede middel moeten worden afgeleid dat verzoekster niet alleen het hoorrecht geschonden acht in toepassing van artikel 41 van het Handvest, maar eveneens het hoorrecht als algemeen nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ze werd in de mogelijkheid gesteld om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om alle relevante informatie over haar relatie met haar Belgische partner aan verweerder over te maken. Verzoekster heeft hiervan gebruik gemaakt en verweerder heeft eveneens de door haar voorgelegde elementen in zijn motivering betrokken.

Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ierland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques, §§’n79 en 82).” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij diende te worden gehoord over de nota’s van de Staatsveiligheid, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Volgens verzoekende partij had de gemachtigde van de Staatssecretaris haar over de inhoud van die nota’s moeten bevragen.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds werd gesteld wist verzoekende partij dat hij een leidinggevende functie had binnen het DHKP/C en dat deze organisatie is gekwalificeerd als terroristische groepering.

Verzoekende partij stelt uitsluitend dat hij de inhoud van de nota's betwist, maar dergelijke betwisting verhindert niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris -binnen het raam van zijn appreciatiebevoegdheid rekening kon houden met deze nota's.

Zie naar analogie:

“Verzoekster stelt evenwel de feitelijke vaststellingen die werden gedaan door verweerder in vraag. Zij betoogt immers dat zij geen kennis heeft van enig proces-verbaal wegens bendevorming. Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 10 januari 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster was uitgerust om diefstallen te plegen en dat een proces-verbaal (AN.10.LB.004048/2015) wegens bendevorming werd opgesteld. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat zij door de politiediensten werd onderschept en dat werd vastgesteld dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Door te stellen dat zij initieel werd gecontroleerd omdat zij samen met iemand anders zonder vervoersbewijs de tram nam toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn. [...] Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt.” (R.v.V. nr. 145 291 van 11 mei 2015)

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij had kunnen wijzen op het feit dat zij nog niet correctioneel werd veroordeeld, en stelt dat zij nooit meer heeft gedaan dan ‘vreedzaam haar politieke opinie’ verkondigen. Volgens verzoekende partij zou de opname van de DHKP-C op de lijst van terroristische organisaties ook niet relevant zijn, en zou zij dat hebben kunnen toelichten, indien zij hierover was gehoord. Ook verwijst verzoekende partij naar haar integratie en gezinsleven, die zij ook zou hebben benadrukt, indien zij was gehoord.

Verweerder benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoekende partij correctioneel werd veroordeeld en hij reeds andere handelingen heeft gesteld dan propaganda-acties en manifestaties.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: “VSSE sluit hun nota van 29.11.2017 af dat er opgemerkt moet worden dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.

Dit neemt echter niet weg dat betrokkene een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep, noch dat betrokkene verantwoordelijk is voor de distributie en de verkoop van het blad YÜRÜYÜS dat bijzonder veel aandacht besteedt aan het verheerlijken van aanslagen, en dus van geweld.”

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich ertoe beperkt te stellen dat zij een en ander betwist, zonder dat wordt ingegaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze kritiek een ander licht had kunnen werpen op de besluitvorming van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Ten slotte stelt verzoekende partij dat hij zijn gezinsleven en integratie zou hebben benadrukt bij zijn verhoor.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris expliciet rekening heeft gehouden met deze voorgehouden elementen. Zowel over het gezinsleven van verzoekende partij met zijn echtgenote als over het langdurig verblijf werd gemotiveerd. Verzoekende partij toont niet aan dat de

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden.

De aangevoerde schending van het hoorrecht, als onderdeel van de rechten van verdediging als beginsel van Unierecht, kan niet worden aangenomen.

Ook de verwijzing naar artikel 41 van het Handvest kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Dit artikel luidt immers als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. (R.v.V. nr. 105 437 van 20 juni 2013)

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte.

In een derde onderdeel stelt verzoekende partij dat er een schending is van het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 27 december 2001, van de motiveringsplicht en van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie haar onterecht trachten te koppelen aan terrorisme omwille van haar lidmaatschap van DHKP/C.

Verweerder laat gelden dat dienomtrent in de bestreden beslissing het volgende werd gemotiveerd:

“Betrokkene zelf heeft volgens de VSSE een leidinggevende functie binnen deze terroristische organisatie in België. Hij zou verantwoordelijk zijn voor de regio Luik/Verviers, In de recentste nota van de VSSE wordt vermeld dat hij verschillende keren voorkomt in de recente onderzoeken die door de VSSE gehouden werden over de DHKP/C. Hij is rechtstreeks betrokken bij alle activiteiten van deze organisatie in ons land en is hierbij een belangrijke spil. Hij is onder meer verantwoordelijk voor volgende activiteiten:

- Inzameling van geld ten voordele van DHKP/C.

- Organisatie van vergaderingen en manifestaties van DHKP/C. Hierbij worden de symbolen van de organisatie openlijk getoond en worden in een aantal gevallen de plegers van DHKP/C aanslagen verheerlijkt. Op 19.04.2016 organiseerde hij bijvoorbeeld in Herstal een sociale activiteit waarbij de plegers van de recente aanslagen in Turkije werden herdacht.

- Hij staat in regelmatig contact met de leidende kaderleden van DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Een voorbeeld hiervan is Alisan Ecevit Sanli die een zelfmoordaanslag pleegde tegen de Amerikaanse ambassade in Ankara op 01.02.2013. Sanli was leider van DHKP/C in 2006 en verbleef in die periode bij betrokkene.

- Beheer en distributie van het partijblad YÜRÜYÜS in België en de buurlanden.

Omtrent het partijblad YÜRÜYÜS vermeldt de VSSE dat dit weekblad het officiële orgaan is van DHKP/C en dat dit bijzonder veel aandacht schenkt aan de aanslagen en gewelddaden van de organisatie. Het blad roept de daders tot martelaren uit en verheft hen tot na te volgen voorbeelden. In de nota van de VSSE van 29.09.2016 kunnen foto's gevonden worden met een selectie uit recente nummers van YÜRÜYÜS, waarbij duidelijk de nadruk ligt op het verheerlijken van de gewapende acties van deze terroristische organisatie. Het tijdschrift verspreidt de ideologie van de organisatie. Centraal in de ideologie van deze organisatie staat het begrip van de politieke gewapende strijd, die noodzakelijk wordt geacht om een proletarische revolutie tot stand te brengen in het thuisland Turkije. DHKP/C gelooft niet in politiek activisme via parlementaire weg en meent dat gewapende strijd onder een avant-garde een absolute voorwaarde is om de situatie in Turkije te veranderen. Met dit weekblad worden nieuwe leden aangetrokken en wordt de ideologische overtuiging van de militanten versterkt De opbrengsten van dit tijdschrift worden verder geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie.

YÜRÜYÜS wordt in België gedrukt. De contactpersoon is hierbij [Z.C.]. Hij staat ook in voor de distributie van dit tijdschrift binnen België en naar de buurlanden, Het bezit en de verkoop van YÜRÜYÜS is onder meer in Duitsland verboden.

Betrokkene was verder ook aanwezig op de correctionele rechtbank van Brugge op 20.02.2017 om te protesteren, onder de vlag van de Front Populaire, tegen de gerechtelijke vervolgingen tegen DHKP/C militante Fehriye Erdal,

De nota van 29.11.2017 bevat ook een foto van betrokkene waarin hij poseert met de vlag van de Libanese Hezbollah,

Enkele militanten van DHKP/C, waaronder betrokkene, liggen verder volgens de VSSE aan de basis van het initiatief van de oprichting van het 'Comité pour la levée de l'état d'urgence en Turquie in België. Het gaat niet om een vzw maar om de naam van een groep mensen. Dit comité werd opgericht om alle gevangenen in Turkije, en meer bepaald diegenen die sinds de noodtoestand ingericht door het regime van Erdogan, werden gevangen genomen, te herinneren.

Alle elementen tonen aan dat hij zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België.

VSSE sluit hun nota van 29.11.2017 af dat er opgemerkt moet worden dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperkt tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren.

Dit neemt echter niet weg dat betrokkene een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep. noch dat betrokkene verantwoordelijk is voor de distributie en de verkoop van het blad YÜRÜYÜS dat bijzonder veel aandacht besteedt aan het verheerlijken van aanslagen, en dus van geweld.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat iemand die een leidinggevende functie heeft binnen een terroristische organisatie, een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Terwijl een terroristische vereniging (zoals de DHKP/C) een vereniging is die druk probeert te zetten op de regering of de bevolking “door het stellen van daden van terreur”.

Verzoekende partij voert aan dat het standpunt van de Raad dd. 27.12.2001 uitsluitend tot doel had om de financiering van terrorisme te bestrijden, terwijl dit standpunt beperkend zou moeten worden geïnterpreteerd, en niet zou mogen worden aangehaald wanneer een beslissing wordt genomen met betrekking tot een individu dat niet expliciet in de lijst wordt vermeld.

Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst verzoekende partij naar een arrest van Uw Raad nr. 176.368 dd. 14.10.2016. Verweerder laat gelden dat de DHKP/C voorkomt op de lijst van terroristische organisaties van de Unie.

Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt voorts niet dat verzoekende partij louter wordt verweten dat hij 'sympathisant' van deze organisatie is. Integendeel, hij wordt beschouwd als een leidinggevende binnen de DHKP/C. Hij is meer bepaald verantwoordelijk voor de regio Luik/Verviers, zoals expliciet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Bovendien wordt het standpunt van de Raad dd. 27.12.2001 niet aangehaald ter ondersteuning van de evenredigheidstoets in de bestreden beslissing, maar verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk naar art. 43, § 1, 2° Vreemdelingenwet als rechtsgrond, en oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris – na een bijzonder omstandige analyse van de concrete situatie van verzoekende partij – dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de fundamentele belangen van de samenleving.

Om die reden is een verwijzing naar het arrest nr. 176.368 dd. 14.10.2016 niet relevant, daar waar dit arrest betrekking had op een persoon die als sympathisant van een terroristische organisatie werd aanzien, en daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in dat dossier het standpunt dd. 27.12.2001 had aangehaald als een rechtsgrond van de beslissing – wat in casu allerminst het geval is.

Het onderdeel faalt in rechte en in feite.

In een vierde onderdeel stelt verzoekende partij dat de motieven algemeen zijn, en niet concreet op haar situatie betrekking zouden hebben. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift voorhoudt dat de beslissing stereotiep en algemeen gemotiveerd is.

De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat zij een leidinggevende functie heeft binnen DHKP/C, en meerdere handelingen heeft gesteld die binnen die functie zijn te situeren.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

“Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).” (R.v.V. nr. 167.163 dd. 3 mei 2016).

Verzoekende partij houdt voor dat de nota's over DHKP/C niet over verzoekende partij zelf handelen.

Deze kritiek mist feitelijke grondslag: in de nota's van de Veiligheid van de Staat wordt uitdrukkelijk verwezen naar de participatie van verzoekende partij in de organisatie DHKP/C.

Bij de nota dd. 29.11.2017 worden zelfs foto's van verzoekende partij toegevoegd tijdens activiteiten van de DHKP/C.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat zij zich ter zake niet heeft kunnen verweren nota's benadrukt verweerder dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om binnen de drie maanden na haar aanvraag alle nuttige documenten voor te leggen aangaande haar aanvraag.

Verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bevoegdheid heeft om een aanvraag te weigeren, wanneer er sprake is van een gevaar voor de nationale veiligheid. Nemo censetur ignorare legem.

Terwijl verzoekende partij evident ook wist dat hij lid is van de DHKP/C, en als leidinggevende binnen die organisatie uiteraard ook wist of behoorde te weten dat voormelde organisatie als een terroristische organisatie wordt beschouwd.

Zij had dus de mogelijkheid om haar lidmaatschap bij het DHKP/C te verduidelijken.

In zoverre verzoekende partij kritiek uit op de kwalificatie van het DHKP/C als een terroristische groepering benadrukt verweerder dat die kwalificatie in de bestreden beslissing werd verduidelijkt als volgt:

- De DHKP/C is een Turkse extreem-linkse Marxistische-Leninistische groepering;*
- De DHKP/C en haar voorganger DEV SOL worden verantwoordelijk geacht voor de dood van meer dan 200 personen (al zijn er bij dergelijke gewelddadige acties over het algemeen weinig dodelijke slachtoffers);*
- Het is een organisatie die zich voornamelijk bezighoudt met het organiseren van politieke demonstraties en het voeren van propaganda-activiteiten;*
- Naast de legale activiteiten houden ze zich ook bezig met het organiseren van financiële en logistieke ondersteuning van clandestiene structuren in Europa en van gewapende cellen in Turkije;*
- De gemachtigde van de Staatssecretaris wees erop dat hij niet alleen staat met die beoordeling, maar daarin wordt gesteund door de Raad en door de Staatsveiligheid.*

Verzoekende partij betwist dat hij regelmatig in contact zou staan met de leidende kaderleden van de DHKP/C.

Verweerder benadrukt dat niet kan worden voorbijgegaan aan de vaststelling in de nota van de Veiligheid van Staat dd.28.09.2016 waarin wordt gemeld dat SANLI in 2006 verbleef bij verzoekende partij.

Verder stelt verzoekende partij dat onterecht wordt verwezen naar de herdenking in Herst[a]l op 19.04.2016.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitsluitend naar de herdenking te Herst[a]l verwijst om aan te tonen dat verzoekende partij een belangrijke functie heeft bij het DHKP/C in België, aangezien hij vergaderingen en manifesten organiseert. Dit wordt ook niet weerlegd door verzoekende partij.

Verder stelt verzoekende partij dat hij niets verkeerd doet met de publicatie en verspreiding van het blad YÜRÜYÜS.

Het louter feit dat dit blad niet verboden is in België doet evenwel geen afbreuk aan de inhoud van het blad. Bovendien blijkt uit de nota van de Veiligheid van Staat dd. 28.09.2016 dat deze propaganda van nabij wordt opgevolgd en indien nodig aan banden wordt gelegd.

Verweerder benadrukt dat dit blad de nadruk legt op het verheerlijken van gewapende acties van deze terroristische organisatie. Enkele voorbeelden die worden gegeven in de nota van de Veiligheid van Staat zijn bv. een weergave van een gijzelingsactie van procureur M.S. KIRAZ door DHKP/C activisten op 31.03.2015. KIRAZ werd vermoord. De 2 gijzelnemers worden door DHKP/C als helden vereerd (YÜRÜYÜS n°463), een afbeelding van twee activisten die op 03.03.2016 met granaten en vuurwapens een aanslag pleegden op een politiekantoor in Bayrampasa, Istanbul. Vervolgens wordt 13 bladzijden lang verteld over hun achtergrond, hun motivering en hun actie (YÜRÜYÜS n°512).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat dit blad handelt over de dure gas- en elektriciteitsprijzen, de vakbondsacties, het lot van gevangenen, advocaten en mensenrechtenactivisten,...

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat dit blad ingaat tegen de fundamentele waarden van een democratische maatschappij:

“Er dient ook opgemerkt te worden dat het verspreiden van het blad YÜRÜYÜS ingaat tegen de fundamentele waarden van democratische maatschappijen, zoals de gelijkheid en het samenleven en dat men zich hierbij niet kan beroepen op de vrije meningsuiting. Artikel 17 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) stelt immers dat « Geen der bepalingen van dit Verdrag mag worden uitgelegd als zou zij voor een Staat, een groep of een persoon een recht inhouden enige activiteit aan de dag te leggen of enige daad te verrichten met als doel de rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld teniet te doen of deze verdergaand te beperken dan hij dit Verdrag is voorzien”. Bijgevolg kan er geen beroep worden gedaan op het in artikel 10 van het EVRM vervatte recht op vrije meningsuiting aangezien betrokkene met het verspreiden van boodschappen waarin aanslagen verheerlijkt worden, oproept tot haat en geweld (EHRM 27 juni 2017, nr. 34367/14, Belkacem/België).

Bovendien kunnen deze radicale ideeën tegen de democratie en tegen de Europese waarden in het algemeen gedesoriënteerde jongeren beïnvloeden en zelf aanzetten tot geweld. Ook moeten we hierbij verwijzen naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa dat op 30.10.1907 de Aanbeveling n97I20 aangenomen heeft omtrent haatboodschappen waarin staat dat « alle vormen van expressie die aanzetten tot rassenhaat, xenofobie, antisemitisme of andere vormen van haat die op onverdraagzaamheid gestoeld is, veroordeeld worden aangezien deze de democratische veiligheid, de culturele cohesie en het pluralisme in het gedrang brengen » (vrije vertaling). In diezelfde aanbeveling wordt ook gevraagd aan de regeringen van de Lidstaten om « de gepaste maatregelen te nemen om haatboodschappen te bestrijden ».”

Verder stelt verzoekende partij dat Hezbollah een officiële politieke partij is en een onderdeel is van de Libanese regering. Hezbollah zou niet gekwalificeerd zijn als een staatsgevaarlijke organisatie.

Verweerder benadrukt dat Hezbollah door Canada, Israël en de Verenigde Staten als een terroristische organisatie wordt gezien.

Australië en het Verenigd Koninkrijk beschouwen niet heel de organisatie, maar alleen de militaire vleugel van Hezbollah als een terroristische organisatie.

Ook de Europese Unie besloot in juli 2013 om deze kwalificatie toe te passen op de militaire tak. (Kenningsgeving ter attentie van de „Militaire vleugel van Hezbollah” (ook bekend als „Militaire vleugel van (respectievelijk) Hizballah, Hizbullah, Hizbollah, Hezballah, Hisbollah, Hizbu'llah, Hizb Allah” en „Raad van de Jihad”) (en alle daaraan rapporterende eenheden, waaronder de Externe Veiligheidsorganisatie), geplaatst op de lijst bedoeld in artikel 2, lid 3, van Verordening (EG) nr. 2580/2001 van de Raad inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme (zie bijlage I bij Uitvoeringsverordening (EU) nr. 714/2013 van de Raad), Publicatieblad van de Europese Unie, nr. C 212, 26 juli 2013.

De Verenigde Naties waarschuwen tegen terreur van de organisatie.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat Hezbollah louter een politieke partij is. Het is net zoals het DHKP/C erkend als een terroristische groepering door de Europese Unie, voor wat betreft de militaire vleugel ervan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft dit element dan ook terecht weerhouden als een indicatie voor een gevaar van de nationale veiligheid.

Tot slot beroept verzoekende partij zich op het recht op vrije meningsuiting bij zijn betrokkenheid bij het “Comité pour la levée de l'état d'urgence en Turquie”.

Verweerder benadrukt dat dit comité werd opgericht om alle gevangenen in Turkije, en meer bepaald diegenen die sinds de noodtoestand ingericht door het regime Erdogan, werden gevangen genomen, te herinneren. De betrokkenheid van verzoekende partij bij dit comité sluit aan bij de vaststelling dat verzoekende partij een leidinggevende functie heeft binnen de DHKP/C.

Het onderdeel faalt in rechte en in feite.

In een vijfde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat er schending is van artikel 43 §2 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM omdat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven, gezondheidstoestand en sociale integratie.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat daarbij rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij.

In de bestreden beslissing werd in die zin gemotiveerd:

Uit niets blijkt uit betrokkenes administratief dossier dat het gezinsleven met zijn Belgische echtgenote [K.H.] enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Turkije of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België.

Het gevaar voor de nationale veiligheid rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan betrokkenes belangen om in België een gezinsleven te onderhouden. Hierbij dient er te worden verwezen naar artikel 8, 2, van het EVRM waarin wordt gesteld: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover hij de wei is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid de openbare veiligheid of het economisch we/zijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden - en strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” (eigen onderlijning)

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder het volgende: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide ken beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat terdege rekening werd gehouden met de concrete en individuele omstandigheden van verzoekende partij (gezinsamenstelling, geen hinderpalen,...). Er is geen sprake van een stereotiepe motivering.

Verzoekende partij kan bovendien niet ernstig voorhouden dat dit onderzoek en deze overwegingen niet zouden beantwoorden aan de bescherming geboden door art. 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat betreft het vermeende privéleven werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gesteld geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt aangetoond, gelet op het feit dat verzoekende partij gedurende 29 jaar in Turkije heeft gewoond en maar 17 jaar in België, zij geen bijzondere banden heeft met België, dat zij niet cultureel is geïntegreerd aangezien zij een leidinggevende functie heeft bij het DHKP/C en dat zij niet voldoet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Op grond van voormelde overwegingen, waaruit blijkt dat er -ondanks de lange verblijfsduur- geen sprake is van een daadwerkelijke verankering in de Belgische maatschappij, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht geoordeeld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De verweerder laat voorts, wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Terwijl verzoekende partij zelf de Turkse nationaliteit heeft, en haar partner de Belgische nationaliteit heeft. Verzoekende partij beperkt zich ertoe te stellen dat zijn echtgenote hem niet kan vergezellen naar Turkije maar verduidelijkt niet waarom dit zo zou zijn.

Daarbij moet ook rekening worden gehouden met feit dat het vermeende gezinsleven van verzoekende partij werd uitgebouwd tijdens haar illegaal verblijf.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris bij deze fair balance toets ook rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Zie in die zin:

“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te

voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidssituatie en zijn sociale integratie, benadrukt verweerder dat deze kritiek feitelijke grondslag mist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de "sociale integratie" van verzoekende partij:

"Gelet op het feit dat betrokkene in België is sinds 04.2001, heeft hij dus bijna 17 jaar in België verbleven. Hier staat tegenover dat hij gedurende 29 jaar in Turkije gewoond heeft. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat er bijzondere banden zijn met België. Het feit dat betrokkene een leidinggevende functie heeft binnen de DHKP/C die niet gelooft in politiek activisme via parlementaire weg maar gelooft dat veranderingen komen via gewapende strijd, en het feit dat betrokkene contactpersoon is van het weekblad YIJRUYUS dat veel aandacht schenkt aan aanslagen en gewelddaden van de DHKP/C, toont verder aan dat hij niet cultureel geïntegreerd is en dat hij niet voldoet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving."

Zoals hierboven reeds gesteld werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op het feit dat verzoekende partij gedurende 29 jaar in Turkije heeft gewoond en maar 17 jaar in België, zij geen bijzondere banden heeft met België, dat zij niet cultureel is geïntegreerd aangezien zij een leidinggevende functie heeft bij het DHKP/C en dat zij niet voldoet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Verzoekende partij toont niet aan met wat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening zou hebben gehouden.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidssituatie benadrukt verweerder dat zij niet aantooft met welke medische problematiek geen rekening zou zijn gehouden die verzoekende partij verhindert om te terug te keren naar haar land van herkomst."

2.3. De Raad merkt op dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit op een strikte manier te doen, met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip ‘nationale veiligheid’ als volgt:

“Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid” blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44).” (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C-349/06, punt 35.)

2.4. Uit de lezing van het eerste en het vierde onderdeel van zijn middel blijkt dat verzoeker in deze onderdelen in wezen aanvoert dat onterecht of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit wordt gekomen dat uit de aard, de ernst en het recent karakter van de door hem gepleegde feiten blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat derhalve de materiële motiveringsplicht en artikel 43 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing uiteenzet dat uit verschillende vaststellingen blijkt dat verzoeker *“zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België”*. Verweerder erkent evenwel terzelfdertijd *“dat de activiteiten van de groep in België zich enkel beperk[en] tot manifestaties en propaganda-acties die zelden de openbare orde in ons land verstoren”*. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing echter dat hij verzoeker desondanks beschouwt als een persoon die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hij baseert zich hierbij in eerste instantie op het feit dat verzoeker *“een leidinggevende functie heeft van een terroristische groep”*. Verzoeker betwist dat hij een leidinggevende functie zou hebben in een *“terroristische organisatie”*. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek de verslagen die werden opgesteld door de VSSE, blijkt dat verzoeker wel degelijk een prominente rol speelt bij de organisatie van activiteiten die bepaalde standpunten van de DHKP/C in België uitdragen. Er blijkt zelfs dat hij optreedt als verantwoordelijke voor de regio Luik-Verviers. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder verzoeker verkeerdelijk omschreef als *“een belangrijke spil”* bij de organisatie van activiteiten van de DHKP/C in België. Anderzijds blijkt uit voormelde verslagen niet dat verzoeker in België een leidinggevende is bij *“een terroristische groep”*. Uit de stukken van het voorgelegde administratief dossier kan slechts worden afgeleid dat de DHKP/C in België opereert via verschillende wettelijke of feitelijke verenigingen die zich bezighouden met de organisatie van politieke manifestaties en propaganda-activiteiten. Nergens blijkt dat deze in België actieve verenigingen, die het gedachtengoed van de DHKP/C genegen zijn en waarin verzoeker

duidelijk actief is, zonder meer kunnen worden beschouwd als of gelijkgesteld met terroristische groepen. Uit het verslag van de SVVE van 17 maart 2017 staat uitdrukkelijk dat de DHKP/C in België *“ne semble pas poser de menace de violence”* (vrije vertaling: blijkt geen gewelddreiging in te houden) en in het verslag van deze dienst van 29 november 2017 wordt, zoals verweerder zelf aangeeft, gesteld dat de activiteiten van deze beweging van die aard zijn dat zij *“dérangeant rarement l'ordre public dans notre pays”*. (vrije vertaling: zelden de openbare orde in ons land verstoren). Overeenkomstig artikel 3, tweede lid van het Gemeenschappelijk Standpunt van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme – het document waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst – is een terroristische groepering *“een sinds enige tijd bestaande, gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die in overleg optreden om strafbare feiten van terroristische aard te plegen”*. In de verslagen van de VSSE waarop verweerder zich baseert wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker, die reeds zeventien jaar in België verblijft en die reeds jaren opgevolgd wordt, ooit concrete handelingen stelde die toelaten te concluderen dat hij strafbare feiten van terroristische aard heeft gepleegd of voorbereid, dat hij aanzette tot geweld of dat hij acties ondernam of verklaringen aflegde die dusdanig zwaarwichtig zijn dat kan worden geconcludeerd dat de nationale veiligheid in het gedrang kwam. De stelling van verweerder dat de DHKP/C zelf als een terroristische organisatie wordt beschouwd aangezien deze groepering is opgenomen op de lijst die is gevoegd bij voormeld Gemeenschappelijk Standpunt van de Raad van 27 december 2001 doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verweerder verwijst daarnaast naar het feit dat verzoeker verantwoordelijk is voor de distributie en de verkoop van het blad Yürüyüş en dat in dat blad bijzonder veel aandacht wordt besteed aan het verheerlijken van aanslagen, en dus van geweld. Hij houdt ook voor dat het verspreiden van dit blad ingaat tegen de fundamentele waarden van de democratische maatschappijen, zoals de gelijkheid en het samenleven en motiveert dat dit blad in Duitsland verboden is. Verweerder weerlegt echter verzoekers vaststellingen niet dat Yürüyüş een volkomen legale publicatie is die openlijk wordt verspreid, dat dit blad nooit werd verboden in België, dat het blad ook wordt gedrukt en verspreid in Turkije en dat het verbod om dit blad te verspreiden dat vroeger in Duitsland bestond in 2016 werd opgeheven. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat voormelde gegevens geen afbreuk doen aan de inhoud van dit blad en dat deze propaganda indien nodig aan banden zal worden gelegd.

Nu niet kan worden vastgesteld dat de verspreiding van het blad Yürüyüş verboden zou zijn of dat vroegere publicaties van die aard waren dat zij in het verleden in België, gelet op hun inhoud, reeds van de markt dienden te worden gehaald is het kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker, omwille van zijn rol bij het verspreiden van dit blad, dient te worden beschouwd als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op basis van het feit dat verzoeker aanwezig was op een zitting van de correctionele rechtbank om zijn steun te betuigen aan een DHKP/C-militante, dat hij in 2016 een herdenkingsplechtigheid te Herstal organiseerde, dat hij heeft geposeerd met een vlag van de Libanese Hezbollah – een partij die in België niet verboden is –, dat hij manifesteerde *“onder de vlag van het Front Populaire”* en dat hij betrokken was bij de oprichting van een comité dat werd opgericht om personen die in Turkije worden gevangen gehouden te gedenken – feiten waarnaar verweerder daarenboven enkel lijkt te willen verwijzen om aan te geven dat verzoeker *“zeer betrokken is bij de activiteiten van de DHKP/C in België”* – kan, gelet het weinig gewichtig karakter of het ontbreken van een nadere toelichting, op zich evenmin in redelijkheid worden afgeleid dat de nationale veiligheid in het gedrang dreigt te komen of dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In de bestreden beslissing wordt ook nog aangegeven dat verzoeker geld inzamelt ten voordele van de DHKP/C. Verzoeker betwist dit en stelt algemeen dat uit dit motief geen gevaar voor de nationale veiligheid kan worden afgeleid. Het staat niet ter discussie dat verzoeker instaat voor de distributie van het blad Yürüyüş. Uit het verslag van de VSSE van 28 september 2016 blijkt tevens dat *“de opbrengsten van het tijdschrift worden geïnvesteerd in allerlei andere activiteiten van de organisatie”*. Gelet op het feit dat de Belgische overheden, blijkens de stukken van het administratief dossier, reeds lang op de hoogte waren van dit gegeven en het niet vereist achtten om enige actie te ondernemen, kan niet worden ingezien hoe uit dit gegeven, bij de behandeling van verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zou kunnen worden afgeleid dat hij handelingen stelt die een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. De door verweerder voorziene motivering laat de Raad ook niet toe te begrijpen waarom het inzamelen of overmaken van geldsommen voor een organisatie waarvan wordt gesteld dat ze in

België zelden de openbare orde verstoort een bedreiging zou kunnen inhouden voor “de nationale veiligheid”.

Verweerder wijst er tevens op dat verzoeker op regelmatige basis contacten onderhoudt met de leidende kaderleden van de DHKP. Verzoeker ontkent dit. De Raad stelt vast dat in de verslagen van de VSSE wordt vermeld dat verzoeker regelmatig in contact staat met leidende kaderleden van de DHKP/C die zelf in de clandestiniteit verblijven in Europa en betrokken zijn bij de aanslagen van de organisatie in Turkije. Hierbij wordt verwezen naar een contact dat verzoeker in 2006 had met een persoon die in 2013 een zelfmoordaanslag pleegde. Verzoeker voert terecht aan dat uit een contact dat hij twaalf jaar geleden had met een persoon die verscheidene jaren later een aanslag pleegde, terwijl niet blijkt dat er na 2006 nog andere onderlinge contacten waren, niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Raad merkt tevens op dat verweerder geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker met andere leidende kaderleden van het DHKP/C contact houdt en dat daarenboven uit het loutere feit dat verzoeker dergelijke contacten zou onderhouden – wat hij ontkent en wat niet duidelijk wordt aangetoond – hoe dan ook niet zonder meer in redelijkheid kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gedrag vertoont dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de zin van artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, zoals bepaald in artikel 43, § 1, 2° van dezelfde wet.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 43 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
dhr. M. MILOJKOVIC	rechter in vreemdelingenzaken
mevr. N. MOONEN	rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK